

Arrest

nr. 202 084 van 5 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 bij faxpost heeft ingediend tot nietigverklaring en om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2018 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A. (..)

voornaam: Y. (..)

geboortedatum: 21/10/1988

geboorteplaats:

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat hij geen familie heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Marokko, omdat hij reeds van kleins af aan op straat moet slapen en enkele keren mishandeld is. In Marokko zijn geen mensenrechten en in België wel. Betrokkene verklaart bang te zijn voor de maffia en dat ze hem zullen vermoorden, omdat ze meer vrijheid hebben gekregen. Betrokkene kan zijn vrees echter niet staven. Bovendien de verklaarde hij bij zijn arrestatie op 27.03.2018 aan de politie van Antwerpen dat hij op dat moment onderweg was naar zijn land van herkomst en dat hij graag een papier wil en zou terugkeren per bus.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggedeid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij hoogtevrees heeft, vlieg angst en bang is in kleine ruimtes.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat hij geen familie heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Marokko, omdat hij reeds van kleins af aan op straat moet slapen en enkele keren mishandeld is. In Marokko zijn geen mensenrechten en in België wel. Betrokkene verklaart bang te zijn voor de maffia en dat ze hem zullen vermoorden, omdat ze meer vrijheid hebben gekregen. Betrokkene kan zijn vrees echter niet staven. Bovendien verklaarde hij bij zijn arrestatie op 27.03.2018 aan de politie van Antwerpen dat hij op dat moment onderweg was naar zijn land van herkomst en dat hij graag een papier wil en zou terugkeren per bus.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij hoogtevrees heeft, vlieg angst en bang is in kleine ruimtes.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, geef ik, C., K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de opdracht aan en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole, de betrokkene, A., Y. (..), te weerhouden de lokalen van het centrum te te Caricole.

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
C., K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Brussel, 29.03.2018”*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar repatriëring. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 1, 7 EN ARTIKEL 74/14, §3 VREEMDELINGENWET SAMENGELEZEN MET ARTIKEL 6 EN 7 VAN DE TERUGKEERRICHTLIJN*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

1. *Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet.*

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. *In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten” (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).*

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. *In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.*

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.”

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt exclusief gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

4. De rechtsgrondslag voor de beslissing, om af te wijken van de termijn van dertig dagen, en voor de beslissing om zelfs geen enkele termijn op te leggen, wordt exclusief gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet. Er wordt geen andere rechtsgrondslag aangehaald.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt als volgt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

In de bestreden beslissing wordt nergens een rechtsgrondslag (voor de objectieve criteria die in de wetgeving zijn opgenomen) vermeld.

Verweerder schijnt in de bestreden beslissing nochtans verscheidene feitelijke elementen te hanteren waaruit het risico op onderduiken wordt afgeleid:

- Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.
- Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
- Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
- Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Door verweerder worden al deze feitelijke elementen betrokken op het vermeend risico op onderduiken.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria deze feitelijke elementen kunnen gebruikt worden om te besluiten tot een risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn.

4. In louter ondergeschikte orde, indien zou worden geoordeeld dat verweerder alsnog zou hebben aangegeven in de bestreden beslissing op basis van welke objectieve wettelijke criteria het risico op onderduiken werd vastgesteld, quod certe non, merkt verzoeker nog op als volgt m.b.t. het vermeende "risico op onderduiken".

Door verweerder worden in de bestreden beslissing vier verscheidene feitelijke elementen gehanteerd waaruit het risico op onderduiken wordt afgeleid:

- Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.
- Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
- Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
- Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Aangezien het risico op onderduiken enkel kan worden vastgesteld op basis van objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47), dient te worden aangetoond dat alle feitelijke elementen die door

verweerder zijn aangehaald gebaseerd zijn op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn. Immers, door verweerder worden al deze elementen gehanteerd om te besluiten tot een "risico op onderduiken", op basis waarvan werd afgeweken van de termijn van dertig dagen en zelfs geen enkele termijn werd opgelegd.

Objectieve criteria die niet in de wetgeving zijn vastgesteld, kunnen niet worden toegepast om te besluiten tot een risico op onderduiken (een tegengestelde lezing is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie en de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn).

Alle feitelijke elementen die door verweerder zijn aangehaald dienen derhalve in de wetgeving te zijn opgenomen als objectief criterium, hetgeen ten stelligste door verzoeker wordt betwist.

Het Hof van Justitie stelde dat het essentieel is dat de criteria tot bepaling van een dergelijk risico, dat een reden voor bewaring is, duidelijk zijn vastgelegd in een dwingende handeling waarvan de toepassing voorzienbaar is (HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 42).

Het Hof van Justitie stelt tevens: "Bepalingen van algemene strekking bieden immers de nodige waarborgen, aangezien een dergelijke tekst een dwingend en vooraf gekend kader biedt voor de beoordelingsvrijheid waarover genoemde autoriteiten beschikken wanneer zij de omstandigheden van ieder individueel geval beoordelen" (HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 44).

Indien de verwerende partij evenwel feitelijke elementen betreft in de beoordeling van het risico op onderduiken die niet in de wetgeving zijn opgenomen als objectief criterium, wordt net de doelstelling van deze vereiste (bescherming tegen willekeur) compleet ondergraven.

In de bestreden beslissing kon door verweerder eveneens rekening worden gehouden dat hij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten verkreeg bij de beoordeling van het risico op onderduiken. Hiermee wordt door verweerder dan weer geen rekening gehouden.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing namelijk op dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder geldig visum, dat zij reeds vier maanden in België is, zich nooit heeft aangemeld, geen gekende of vaste verblijfplaats heeft en tot op heden nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

De vaststelling dat verzoekende partij al geruime tijd op het Belgische grondgebied verblijft maar nooit een poging ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren, strookt met het objectief criterium van artikel 1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ter beoordeling van het risico op onderduiken en dat stelt:

"1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, (...);"

Gelet op de specifiek meegedeelde feitelijke gegevens in de bestreden beslissing, alsook de juridische verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet, en nu niet blijkt dat er enige betwisting over kan bestaan op welk objectief criterium de verwerende partij zich geënt heeft om het risico op onderduiken te beoordelen, kan het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf niet uitdrukkelijk verwijst naar artikel 1, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet *prima facie* niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn, nu de motieven evident zijn gelet op hun graad van vanzelfsprekendheid (cf. RvS 20 december 2017, nr. 12.662 (c)).

De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan

een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder daarbij in het bezit te zijn van de vereiste documenten, met name ontbreekt haar een geldig visum. Zij maakt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Blijkens artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij daarnaast ook afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

“§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/13, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet en geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De Raad wijst erop dat met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(..)

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die

verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;
(..)”

Artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Bijgevolg kan de verzoekende partij, gelet op voorgaande, niet dienstig voorhouden dat in de Belgische wetgeving zelf geen objectieve criteria zijn opgenomen op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden beoordeeld. Thans bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet immers een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel

en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij het risico op onderduiken ten aanzien van de verzoekende partij bepaalt op grond van volgende feitelijke vaststellingen:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.”

Verzoekende partij erkent op het eerste gezicht in het verzoekschrift zelf ook dat dit de feitelijke elementen zijn op grond waarvan het risico op onderduiken werd beoordeeld. Verzoekende partij betwist wel dat nergens wordt uiteengezet op basis van welke objectieve criteria deze feitelijke elementen kunnen gebruikt worden, maar eenvoudige lezing van artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet leert dat objectieve criteria, die gehanteerd kunnen worden, ondermeer zijn: *“1.° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend”*, hetgeen correspondeert met de bevinding van de verwerende partij dat verzoekende partij tot op heden geen poging ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren. De Raad wijst er daarnaast op dat het aan de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn/is vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn. Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: *“Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...)Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.(...)”* (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij niet had mogen wijzen op het feit dat verzoekende partij illegaal in België verblijft, dat zij tijdens haar verblijf in België het ook nagelaten heeft om zich te melden bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, dat zij geen gekende of vaste verblijfplaats heeft alsook dat zij nagelaten heeft een poging te ondernemen haar verblijf te regulariseren om op grond van deze persoonlijke omstandigheden te oordelen dat er wel degelijk een risico op onderduiken bestaat. Uit deze motieven blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij door haar gedrag, met name het illegaal verblijven op het grondgebied zonder zich aan te melden bij de overheid, ook geen gekende of vaste verblijfplaats te hebben in België en geen poging ondernomen te hebben haar verblijf te regulariseren, een risico op onderduiken vertoont. Dit is ook de reden waarom de verwerende partij overgaat tot het geven van een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en waarom zij niet opteert voor het geven van een bevel met een termijn voor vrijwillig vertrek zodat het betoog, dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft, op het eerste gezicht geen afbreuk kan doen aan de redelijkheid van de motieven ter zake. Verzoekende partij betwist ook geenszins dat zij reeds vier maanden in België is zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten en dat zij haar aanwezigheid niet gemeld heeft aan het bestuur, noch dat zij geen vaste of gekende verblijfplaats heeft in het Rijk. Zij heeft geen enkele poging ondernomen haar verblijf te regulariseren. Het is *prima facie* geenszins kennelijk onredelijk om daaruit te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is.

2.6. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet. Verzoekende partij maakt de schending van de overige door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het licht van de bespreking hoger evenmin aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER